

[Henning Dyremose]

da de 6 ikkesocialistiske partier havde et klart flertal, var det en selvfølge, at vi fik en regering, som fortsat var under konservativ ledelse.

Hvis man ser på udviklingen siden da – med al den usikkerhed, der selvfølgelig er – og betragter gennemsnittet af meningsmålingerne i den sidste tid, er befolkningen rykket en lille smule i borgerlig-liberal retning. S og SF har tilsammen tabt et par mandater, CD, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti har tabt 2-3 mandater, mens De Konservative, Venstre og Fremskridtspartiet tilsammen har vundet 4-5 mandater. Nu har De Radikale altså stadig 7 mandater, da der ikke har været valg, men da de gik ud af regeringen i december 1990, var 7 mandater for lidt til at være med i en regering. Og derfor kan man selvfølgelig ikke lade være med at undre sig over, at de samme 7 mandater er nok til at være i regering i dag.

Man kan heller ikke lade være med at undre sig over det sideskift, som Det Radikale Venstre har foretaget. I december 1990 havde befolkningen ikke nogen forventninger om, at De Radikale skulle skifte side, og det er selvfølgelig et spørgsmål, om det er rimeligt at gøre det uden at spørge vælgerne. På grundlag af erfaringerne efter mange års samarbejde med Det Radikale Venstre vil jeg godt sige, at De Konservative havde ikke forventet, at Det Radikale Venstre med sin parlamentariske tradition kunne finde på at skifte side i forhold til det, man gik til valg på dengang, altså springe fra en borgerlig-liberalt ledet regering til en socialdemokratisk ledet og domineret regering. Vi havde selvfølgelig regnet med en fortsat borgerlig-liberal regering, baseret på det flertal i Folketinget, som blev skabt ved valget i december 1990. Men det er en sag, som Det Radikale Venstre må stå til ansvar for over for deres vælgere ved næste valg, og jeg vil ikke blive det fjerneste overrasket, hvis Det Radikale Venstre får en reprimande af sine vælgere.

Da Det Radikale Venstre havde skiftet side, gik CD og Kristeligt Folkeparti ind i forhandlingerne. Vi har forstået, specielt fra CD's side, at det var for at begrænse SF's indflydelse, og der skal derfor ikke fra konservativ side lyde nogen som helst form for bebrejdelse over for CD og Kristeligt Folkeparti. Vi vil tværtimod rose de to partier, fordi de er gået med for at adskille S og SF og for at påvirke regeringens politik i borgerlig retning, og jeg kan garantere

CD og Kristeligt Folkeparti, at vi vil være hjælpsomme, når der skal forhandles i Folketinget om regeringens politik.

Vi ønskede ikke denne regering, men nu er den dannet, og så er det den konservative holdning, at regeringen skal have fair play. Det skylder vi befolkningen, og det skylder vi det parlamentariske system af hensyn til de store opgaver, som vi står over for, bl.a. den helt afgørende EF-afstemning i dette forår og bekæmpelsen af arbejdsløsheden. Derfor vil De Konservative være en aktiv, konstruktiv, målrettet opposition.

Vi er stolte af de resultater, der er skabt gennem 10½ år under konservativt ledede regeringer, og jeg kan ikke lade være med at citere indledningen af statsministerens redegørelse til Folketinget i tirsdags, hvor statsministeren siger:

»Det danske samfund er i grunden et godt samfund for de fleste, faktisk et af de bedste i verden. Det mener vi selv i Danmark, det anerkender de fleste ude omkring, og det bekræfter internationale sammenligninger. De fleste mennesker i Danmark har fortsat et godt grundlag for et trygt, udviklende liv med mange muligheder . . .«

Senere taler statsministeren om, at der også er problemer, og det er jeg enig i. Men den netop citerede indledning til statsministerens redegørelse betragter jeg som en cadeau til de resultater, der er skabt under de seneste 10½ års konservativt ledede regeringer. Resultatet af denne indsats er, at vi har et godt samfund, det anerkender man i Danmark, og det anerkender man internationalt.

Vi er også godt tilfredse, når statsministeren senere siger, at vi samtidig skal fastholde vore økonomiske styrkepositioner, og at fastkurspolitikken, betalingsbalanceoverskuddet og lavinflationen skal videreføres. Det er jo netop nogle af de hovedmål og nogle af de hovedresultater, som er opnået gennem de 10½ år, ofte på trods af Socialdemokratiet. Men nu er det altså en så klar succes, at den nye regering gør vore resultater og vore mål til sine mål. Det er vi selvsagt tilfredse med, og det vil vi støtte.

I dag vil jeg måske især understrege det vigtige i, at fastkurspolitikken bliver videreført, og jeg kan garantere for, at vi fra konservativ side står fuldt og helt bag regeringens erklæringer om, at den danske krone ligger fast, og det skal